

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej program działań na rzecz poprawy jakości w szkolnictwie wyższym i wspierania międzykulturowego zrozumienia poprzez współpracę z krajami trzecimi (Erasmus Mundus) (2009–2013)

COM(2007) 395 wersja ostateczna

(2008/C 204/18)

Dnia 10 września 2007 r. Rada, działając na podstawie art. 262 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej program działań na rzecz poprawy jakości w szkolnictwie wyższym i wspierania międzykulturowego zrozumienia poprzez współpracę z krajami trzecimi (Erasmus Mundus) (2009–2013)

Sekcja Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Obywatelstwa, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 21 lutego 2008 r. Sprawozdawcą był Mário SOARES, a współsprawozdawcą José Isaias RODRIGUEZ GARCÍA-CARO.

Na 443. sesji plenarnej w dniach 12–13 marca 2008 r. (posiedzenie z 12 marca) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny przyjął 125 głosami — 2 osoby wstrzymały się od głosu — następującą opinię:

1. Streszczenie opinii i zalecenia

1.1 Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny z zadowoleniem przyjmuje treść wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej program działań na rzecz poprawy jakości w szkolnictwie wyższym i wspierania międzykulturowego zrozumienia poprzez współpracę z krajami trzecimi (program Erasmus Mundus 2009–2013), który stanowi rozszerzenie i ulepszenie aktualnego programu Erasmus Mundus, do którego EKES już wcześniej ustosunkował się przychylnie.

1.2 Komitet uważa, że zasadniczym celem jest przekształcenie uniwersytetów europejskich w ośrodki przyciągające studentów z całego świata, co przyczyni się do wyeksponowania wysokiej jakości europejskiego szkolnictwa wyższego i badań. Komitet sądzi jednak, że program ten nie powinien doprowadzić do drenażu mózgow z krajów trzecich. Dlatego też wzywa Komisję do przeanalizowania, we współpracy z władzami i uniwersytetami z krajów trzecich, strategii motywujących studentów i nauczycieli do korzystania z możliwości oferowanych przez program Erasmus Mundus, a następnie do powrotu do swoich krajów pochodzenia w celu wniesienia wkładu w rozwój zrównoważony tych krajów. Komitet podkreśla, że do osiągnięcia tego celu niezbędne jest ustanowienie ścisłego związku między europejską polityką współpracy na rzecz rozwoju oraz programami takimi jak Erasmus Mundus.

1.3 Komitet przyjmuje do wiadomości wysiłki w ramach nowego programu działania mające na celu zwiększenie mobilności kadry nauczycielskiej poprzez przydzielenie nauczycielom 40 % wszystkich przewidzianych stypendiów w porównaniu 16,6 % w obowiązującym nadal programie. Wymiana ta powinna zostać uznana za możliwość wzbogacenia nie tylko pod względem naukowym, lecz także kulturowym i edukacyjnym. Komitet podkreśla w tym kontekście, że mobilność nauczycieli i studentów nie powinna być, tak jak ma to miejsce obecnie w wielu przypadkach, zadaniem dla poszczególnych osób, lecz w coraz większym stopniu powinna stać się zadaniem na szczeblu instytucjonalnym.

1.4 Komitet wzywa państwa członkowskie i Komisję do jak najszybszego i jak najskuteczniejszego usunięcia przeszkód dla mobilności nauczycieli i studentów w prawodawstwie krajowym, w odniesieniu do dostępu do różnych państw UE oraz uznawania i potwierdzania zdobytych kwalifikacji, by nie uniemożliwiać ani nie utrudniać wyjazdu osobom pragnącym uczestniczyć w tym programie.

1.5 Komitet uważa, że procedury selekcji powinny obejmować mechanizm korygujący na szczeblu europejskim, by uniknąć poważnych dysproporcji między kierunkami studiów, regionami pochodzenia studentów i nauczycieli akademickich oraz przyjmującymi państwami członkowskimi. Dlatego też Komitet popiera treść załącznika do decyzji nr 2317/2003 ustanawiającej program Erasmus Mundus i zaleca, by Parlament Europejski i Rada uwzględniły ten mechanizm także w omawianym wniosku.

2. Wniosek dotyczący decyzji

2.1 Ogólnym celem wniosku jest poprawa jakości europejskiego szkolnictwa wyższego i wspieranie dialogu i zrozumienia między społeczeństwami i kulturami, poprzez współpracę z krajami trzecimi, a także propagowanie celów polityki zewnętrznej UE oraz rozwoju zrównoważonego krajów trzecich w dziedzinie szkolnictwa wyższego. Program przewidziany jest na okres pięciu lat (2009–2013).

2.2 We wniosku przedstawiono następujące cele szczególne:

- a) wspieranie usystematyzowanej współpracy między instytucjami szkolnictwa wyższego i pracownikami uczelni w Europie i krajach trzecich;
- b) przyczynianie się do wzajemnego wzbogacania społeczeństw poprzez promowanie z jednej strony mobilności, która umożliwi najlepszym studentom i pracownikom akademickim z krajów trzecich uzyskiwanie kwalifikacji lub doświadczenia w Unii Europejskiej, a z drugiej strony zapewni najlepszym europejskim studentom i nauczycielom możliwość wyjazdu do krajów trzecich;

- c) wspieranie rozwoju zasobów ludzkich oraz możliwości współpracy międzynarodowej uczelni w krajach trzecich;
- d) poprawa dostępności oraz doskonalenie profilu i widoczności europejskiego szkolnictwa wyższego w świecie oraz jego atrakcyjności dla obywateli krajów trzecich.

2.3 Środki służące realizacji inicjatywy:

- wspólne programy magisterskie oraz wspólne programy doktoranckie Erasmus Mundus;
- partnerstwa między uczelniami europejskimi a uczelniami z krajów trzecich;
- środki mające na celu podnoszenie atrakcyjności Europy jako miejsca kształcenia;
- wsparcie na rzecz opracowywania wspólnych programów kształcenia oraz tworzenia sieci współpracy ułatwiających wymianę doświadczeń i najlepszych rozwiązań;
- zwiększone wsparcie na rzecz mobilności osób zaangażowanych w działania w ramach szkolnictwa wyższego między Wspólnotą a krajami trzecimi;
- promowanie umiejętności językowych, najlepiej poprzez zapewnianie studentom możliwości uczenia się co najmniej dwóch z języków używanych w krajach, w których znajdują się uczelnie;
- wspieranie projektów pilotażowych realizowanych w oparciu o programy partnerstwa z wymiarem zewnętrznym mające na celu rozwój innowacyjności i poprawę jakości szkolnictwa wyższego;
- wspieranie analizy i śledzenia trendów w szkolnictwie wyższym oraz rozwoju szkolnictwa wyższego w perspektywie międzynarodowej.

2.4 Program ten zakłada kontynuację działań z pierwszego etapu (2004–2008), lecz stara się być bardziej ambitny poprzez bardziej bezpośrednie włączenie „Okna Współpracy Zewnętrznej”, rozszerzenie swojego zakresu na wszystkie poziomy szkolnictwa wyższego, poprawę możliwości finansowania dla studentów europejskich oraz wspieranie możliwości współpracy z uczelniami w krajach trzecich.

3. Uwagi ogólne

3.1 Podobnie jak w swojej opinii w sprawie programu Erasmus World (2004–2008) ⁽¹⁾, Komitet przyjmuje z zadowoleniem wnioski dotyczące decyzji Parlamentu i Rady, a także inicjatywy przyjęte lub przyjmowane, by zgodnie z art. 149 traktatu WE poprawić jakość kształcenia w Unii Europejskiej i sprzyjać współpracy z krajami trzecimi.

3.2 Komitet zaznaczył wtedy, że cieszy się „z inicjatyw pozwalających na wspieranie szkolnictwa wyższego wysokiej jakości, opartego na współpracy z krajami trzecimi poprzez partnerstwa z najlepszymi ośrodkami uniwersyteckimi, poważanymi nauczycielami akademickimi i najlepiej wykształconymi

⁽¹⁾ Zob. opinia z inicjatywy własnej EKES-u z 26.2.2003 w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej program działań na rzecz poprawy jakości w szkolnictwie wyższym i wspierania międzykulturowego zrozumienia poprzez współpracę z krajami trzecimi (Erasmus World) (2004–2008), sprawozdawca José Isaiás RODRÍGUEZ GARCÍA-CARO (Dz.U. C 95 z 23.4.2003).

studentami w tych krajach. Ta synergia, korzystna dla obu stron, pozwoli na pogłębienie więzi oraz położenie podwalin pod przyszłe stosunki oparte na większym zrozumieniu i współpracy między Unią Europejską a krajami trzecimi” ⁽²⁾.

3.3 Uwzględniając fakt, że chodzi o ten sam typ programu, z drobnymi, lecz ważnymi zmianami, EKES podkreśla raz jeszcze swoje wcześniejsze uwagi i dodaje następujące spostrzeżenia:

3.3.1 Program Erasmus Mundus zbiega się w czasie z realizacją głównego celu procesu bolońskiego, którym jest utworzenie europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego i badań do 2010 r. poprzez reformy dostosowujące krajowe systemy szkolnictwa wyższego.

3.3.2 Zbiega się on również z innym celem zewnętrznym — promowania Europy na świecie jako obszaru szkolnictwa wyższego i badań wysokiej jakości. Dlatego też powodzenie procesu bolońskiego jest niezbędne, by więcej uniwersytetów europejskich niż obecnie zaczęło przyciągać młodych studentów z krajów trzecich.

3.3.3 Uznała to również Komisja przyjmując proces boloński jako integralną część swojej polityki edukacji i szkolenia, o takim samym znaczeniu jak dziedzina badań w Unii Europejskiej.

3.3.4 Cel dotyczący utworzenia europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego pociąga za sobą inny cel — przyciąganie studentów i nauczycieli z krajów trzecich. Jako że jest to ważny, a nawet niezbędny cel służący wzmocnieniu pozycji Europy na świecie, EKES zwraca uwagę, tak jak to już wielokrotnie czynił w przeszłości, na potrzebę uniknięcia drenażu mózgow z krajów rozwijających się ⁽³⁾.

3.3.5 W tym kontekście dobrym przykładem jest działanie 2 „Partnerstwa Erasmus Mundus”, gdyż oprócz uwzględnienia szczególnych potrzeb rozwojowych krajów trzecich przewiduje ono pobyty ograniczone w czasie i krótkoterminowe. Zdaniem EKES-u wszystkie zaproponowane działania powinny pozwolić nauczycielom i studentom z krajów trzecich na odbycie owocnego okresu nauczania lub kształcenia na uniwersytetach europejskich. Należy jednak zdecydowanie zachęcać ich do powrotu do krajów pochodzenia, aby przyczyniali się oni do zrównoważonego rozwoju i spójności społecznej tych krajów, a jednocześnie do promowania naszych uniwersytetów na zewnątrz.

3.3.6 Ryzyko wzrostu drenażu mózgow właśnie z tych krajów, gdzie są one najbardziej potrzebne, w szczególności ze względu na brak szans na rynku lub po prostu brak warunków do kontynuowania pracy naukowej, może zostać zmniejszone poprzez programy magisterskie i doktoranckie w krajach trzecich, oferujące zajęcia lub staże w krajach europejskich na okres pozwalający uczestnikom zachować bliskie związki ze swoim krajem pochodzenia.

⁽²⁾ Tamże.

⁽³⁾ Zob. opinia EKES-u z 12.12.2007 w sprawie „Migracja a rozwój: szanse i wyzwania”, sprawozdawca Sukhdev SHARMA (CESE 1713/2007 — REX/236).

3.3.7 Ryzyko to może także zostać ograniczone za pomocą środków, w których uczestniczyć będą same uniwersytety, poprzez uwzględnianie w umowach strategii powrotu, obejmujących w odpowiednich przypadkach środki kompensacyjne.

3.3.8 Program Erasmus Mundus, który wpisuje się w globalne podejście w ramach polityki Unii Europejskiej i strategię lizbońską mającą na celu przekształcenie Europy w najbardziej dynamiczną i konkurencyjną na świecie gospodarkę opartą na wiedzy, czy to we współpracy z krajami, z którymi ma już podpisane umowy, czy też w ramach szerszej wizji współpracy strategicznej z krajami trzecimi, powinien także uwzględniać kwestię drenażu mózgow jako poważny problem dla harmonijnego rozwoju krajów, z którymi współpracuje UE (*).

3.3.9 Ponadto warto podkreślić, że program ten ma inny cel, którym jest propagowanie wymiany międzykulturowej poprzez wyższą jakość kształcenia i rygor naukowy (**). Dlatego też program ten nie powinien stanowić pretekstu do wprowadzenia komercyjnego podejścia do kształcenia wyższego, lecz powinien raczej służyć podnoszeniu jakości kształcenia, niezależnym badaniom, poszanowaniu wolności akademickiej i, jak to stwierdzono we wniosku, przyspieszeniu walki z wszelkimi formami wykluczenia społecznego.

3.4 Wreszcie, podobnie jak w przypadku procesu bolońskiego, konieczny jest system oceny wewnętrznej i zewnętrznej uniwersytetów, oparty na kryteriach uwzględniających realia akademickie i zachęcających uniwersytety do osiągania wysokiego poziomu doskonałości, co jest warunkiem *sine qua non*, by mogły one przyciągać studentów i nauczycieli z krajów trzecich, zachowując jednocześnie swoją tożsamość.

4. Uwagi szczegółowe

4.1 Jeden z głównych aspektów programu Erasmus Mundus dotyczy mobilności studentów i nauczycieli. Doświadczenia procesu bolońskiego pokazują, że więcej uwagi poświęcono mobilności studentów niż nauczycieli, pomimo deklaracji podkreślających znaczenie mobilności nauczycieli w celu zagwarantowania sukcesu strategii bolońskiej. To samo podkreśliła Rada Europy w 2006 r. stwierdzając, że strategia jest niekompletna i niespójna.

4.1.1 Uwzględniając ten przykład, ważne jest by Erasmus Mundus był czynnikiem sprzyjającym mobilności nauczycieli i, jak to określono w sześciu głównych celach procesu bolońskiego dotyczących badaczy i nauczycieli, ważne jest także przezwyciężenie przeszkód, które utrudniają skuteczną mobilność nauczycieli, zwracając szczególną uwagę na uznawanie i potwierdzanie wiedzy i umiejętności uzyskanych w zakresie badań, nauczania i kształcenia podczas okresów nieobecności w miejscu pracy.

4.1.2 Zasadniczą kwestią jest uwzględnienie różnych czynników, których roli nie należy umniejszać:

- różnice występujące między systemami edukacyjnymi krajów przyjmujących i krajów wysyłających;

(*) Zob. opinia EKES-u z 25.10.2007 w sprawie polityki w zakresie imigracji i współpracy ukierunkowanej na wspieranie rozwoju, sprawozdawca Luis Miguel PARIZA CASTAÑOS (CESE 1461/2007 — SOC/268) (Dz.U. C 44 z 16.2.2008).

(**) Zob. opinia EKES-u z 20.04.2006 w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Roku Dialogu Międzykulturowego 2008, sprawozdawca: Agnes CSÉR (Dz.U. C 185 z 8.8.2006).

- potrzeba potwierdzenia i uznania otrzymanego wykształcenia, lat nauczania oraz zrealizowanych badań;

- uznanie nie tylko wkładu naukowego, lecz także wartości społeczno-kulturalnych;

- wymiana nauczycieli i badaczy, postrzegana jako wzbogacenie kultury i edukacji, a nie tylko jako sposób wyboru najlepiej wykwalifikowanych nauczycieli, studentów i badaczy, tak jakby chodziło o najlepiej wykwalifikowanych imigrantów.

4.1.3 W tym szczególnym kontekście należy czynić wysiłki, aby wymiana nauczycieli była czynnikiem przynoszącym korzyść krajom przyjmującym i wysyłającym, studentom, a także samym uniwersytetom. Umożliwienie obywatelom krajów trzecich uzyskania kwalifikacji i wiedzy dzięki pobytom edukacyjnym w Europie może być formą propagowania wymiany intelektualnej, która przynosi korzyść krajom wysyłającym i przyjmującym. Wśród różnych form wymiany najbardziej znane są krótkie wizyty i staże, urlopy naukowe oraz specjalne programy badawcze, lecz nie wyczerpują one wachlarza możliwości w tym zakresie.

4.2 W komunikacie wymieniono niektóre aspekty, z którymi EKES zgadza się w pełni oraz które ze względu na swoje znaczenie zasługują na podkreślenie:

4.2.1 Wyzwanie różnorodności językowej w Europie, które wiąże się z tą kwestią, powinno być postrzegane jako dodatkowa szansa dla osób pragnących wybrać Europę jako miejsce docelowe. Uznanie, że dany język staje się „językiem roboczym nauki” nie oznacza, że należy ignorować znaczenie uczenia się innych języków dla edukacji i badań w zglobalizowanym świecie. Nauka innych języków gwarantuje większe bogactwo językowe i szanse dla wszystkich, w tym obywateli i osób mieszkających w Unii Europejskiej, które mówią tylko swoim językiem ojczystym.

4.2.2 Skomplikowane i stale zmieniające się (a także coraz mniej elastyczne) przepisy migracyjne są kolejnym problemem, który należy uwzględnić w odniesieniu do nauczycieli akademickich i studentów z krajów trzecich. W żadnym razie nie może to stanowić powodu do utrudniania mobilności nauczycieli, badaczy i studentów. W szczególności należy podjąć konkretne środki w sprawie rezolucji Rady Europejskiej dotyczącej przyznawania wiz studentom i nauczycielom uczestniczącym w programach tego rodzaju.

4.2.3 Erasmus Mundus powinien w pełni realizować jeszcze jeden cel: musi być narzędziem walki ze wszelkimi formami wykluczenia, w tym z rasizmem i ksenofobią oraz przyczyniać się do usuwania nierówności między mężczyznami a kobietami.

4.3 Wyniki badania przeprowadzonego między 2004 a 2005 r. na wniosek Komisji przez Academic Cooperation Association, wykazały potrzebę określenia strategii europejskiej ustanawiającej europejski obszar szkolnictwa wyższego, by

przeciwdziałać przekonaniu, że jakość kształcenia wyższego w Europie jest wysoka tylko w krajach bardziej rozwiniętych lub o większej tradycji uniwersyteckiej.

4.3.1 Strategia ta była oparta na wymogu (istniejącym już w obecnym programie Erasmus Mundus) ustanawiania partnerstw między co najmniej trzema uniwersytetami z co najmniej trzech krajów, by móc ubiegać się o uczestnictwo w programie. Program na lata 2009–2013 utrzymuje ten wymóg, co EKES w pełni popiera ⁽⁶⁾.

4.3.2 Jednakże poprawa atrakcyjności uniwersytetów europejskich wymaga także innych elementów, związanych z ich prestiżem międzynarodowym, jakością kadry nauczycielskiej, kosztem studiów, wartością przyznawanych stypendiów, prestiżem dyplomów, możliwościami otrzymania pracy, wiedzą w krajach trzecich na temat różnych uniwersytetów w krajach UE, a także kosztami życia i możliwościami otrzymania wizy. Uwzględnienie wszystkich tych czynników, w szczególności kosztów życia i wysokości opłat za studia, powinno być decydujące przy przyznawaniu stypendiów.

4.3.3 Dlatego też nowy etap programu Erasmus Mundus powinien być okazją do dyskusji z przedstawicielami uniwersytetów, nauczycieli i studentów na temat środków, które mogą przyczynić się do poprawy informowania o wartości innych uniwersytetów z innych krajów Unii Europejskiej, by zachęcać studentów i nauczycieli z krajów trzecich do poszerzenia swojego wyboru.

4.3.4 Jedną z form realizacji tego celu, biorąc za przykład proces boloński, jest większe wyeksponowanie europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego jako całości w istniejących źródłach informacji dla osób zainteresowanych studiowaniem za granicą (strony internetowe, przedstawicielstwa UE).

4.3.5 Dlatego też dzięki bliskiej współpracy instytucjonalnej między państwami członkowskimi, Komisją i władzami uniwersyteckimi, można by stworzyć europejski portal uniwersytecki, starannie przygotowany i stale aktualizowany, łatwo dostępny, atrakcyjny pod względem treści oraz szeroko rozpropagowany, który umożliwi dostęp do portali różnych uniwersytetów europejskich; a także ustanowić działy w przedstawicielstwach UE odpowiedzialne za rozpowszechnianie informacji o europejskim obszarze szkolnictwa wyższego.

4.4 Niezbędnym elementem atrakcyjności europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego jest wysoko wykwalifikowana

kadra nauczycielska, dobrze wynagradzana i uznawana w świecie zawodowym.

4.5 EKES podkreśla swoje przekonanie, że program Erasmus Mundus jest doskonałą okazją do odkrywania najbardziej obiecujących młodych studentów, nauczycieli i badaczy z krajów trzecich, którzy z pewnością przyczynią się w znacznym stopniu do rozwoju samej Europy. Komitet wskazuje jednak na fakt, że wielu młodych absolwentów europejskich ma poważne trudności ze znalezieniem godziwej i odpowiedniej pracy w swoich własnych krajach. Uwagi tej nie należy traktować jako zastrzeżenia wobec programu Erasmus Mundus, lecz jako wezwanie do refleksji nad tym problemem.

4.6 Należy podkreślić, że w wielu krajach rozwijających się tylko uniwersytety publiczne mają możliwość demokratyzacji szkolnictwa wyższego, poprzez eliminowanie dyskryminacji i nierówności (jeden z deklarowanych celów Erasmus Mundus). W tym kontekście, niezależnie od faktu, że program ten nie powinien czynić rozróżnienia na sektor publiczny i prywatny, program ten powinien w tych przypadkach przyczynić się do wzmacniania uniwersytetów publicznych w krajach trzecich, wspierając je w realizacji celów nauczania oraz badań wysokiej jakości, z zachowaniem wolności akademickiej.

4.7 W art. 5 lit. f) wniosku należałoby wspomnieć o partnerach społecznych (przedstawicielach pracowników i przedsiębiorców), którzy znają realia i rzeczywiste potrzeby rynku pracy w zakresie kwalifikacji. Podczas opracowywania programów studiów magisterskich i doktoranckich powinno się uwzględniać potrzeby rozwoju społeczno-gospodarczego krajów trzecich.

4.8 W załączniku do decyzji nr 2317/2003 (Dz.U. L 345 z 31.12.2003, s. 1) ustanawiającej obecnie obowiązujący program Erasmus Mundus, stwierdzono (procedury selekcji, lit. b): „W procedurach selekcji należy przewidzieć mechanizm korygujący wyniki na szczeblu europejskim, aby zapobiec znacznym dysproporcjom, jeśli chodzi o reprezentowane kierunki studiów oraz regiony, z których pochodzą, i państwa członkowskie, do których wyjeżdżają studenci i nauczyciele akademicy”. Stwierdzenie to zostało skreślone w załączniku do wniosku dotyczącego nowego programu Erasmus Mundus. Jeżeli jednym z celów programu jest propagowanie uniwersytetów europejskich i zapewnienie ich udziału w programie, zastosowanie tej zasady podczas selekcji uczestniczących ośrodków jest priorytetem, aby uniknąć sytuacji, w której zawsze te same państwa i te same uniwersytety będą korzystały ze wsparcia w ramach tego programu.

Bruksela, 12 marca 2008 r.

Przewodniczący

Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego

Dimitris DIMITRIADIS

⁽⁶⁾ Dane opublikowane przez Komisję wskazują, że ponad 350 uniwersytetów ze wszystkich krajów UE uczestniczyło dotąd w programie Erasmus Mundus, zaś uniwersytet z 12 spośród 27 państw członkowskich podjęły się koordynacji projektów, z których większość obejmowała partnerstwa ponad czterech uniwersytetów z różnych krajów.